

To se přece mohlo ještě státi, že by byl na živu zachráněn, a pak si nesměl dělat naději, že by mu mohla být udělena milost, ačkoli byl pod ochranou guvernéra.

On věděl, že by tento spravedlivý muž ani okamžik s tím neotálel a žeby ho odevzdal k trestnímu soudu, kdyby se dověděl, jakých zločinů byl Narazin již se dopustil.

Proč si tento umínil dělat zatvrzelého neznaboha a když milosrdné sestry, které ho měli v ošetřování, viděly, že jsou všechny jejich domluvy marné, nechaly ho pak na pokoji.

Konečně přišli lékaři a operace se šťastně zdařila.

Kulka byla bez velkých nesnází vytažena, lékaři shledali, že neporušila Narazinovi žádné jemnější ústrojí a tento si hned po operaci z hluboka oddechl, což bylo znamením, že se mu ulehčilo.

"Jste zachráněn," pravil starý lékař, kterýž byl tu operaci vykonal; "ale musím vás na to upozornit, že se může ještě ledacos nepředvídaného státi, co by mohlo přivést váš život v nebezpečí. Ostatně musím říci, že máte velké štěstí. Kdyby vám byla ta kulka jen o čtvrt palce výše do těla vnikla, byl byste býval v okamžení mrtev. Nyní je především zapotřebí, abyste zůstal klidným a abyste mnoho nemluvil."

Lékař dal ještě nemocnému a jeho ošetřovatelkám poučení, co mají dělati a odešel z té jizby, neboť měl ještě u jiných nemocných co dělati.

Narazin cítil, že je mu poněkud lépe a to mu působilo zvláště příjemný pocit, když si pomyslí, že se brzo zase uzdraví a že se pak bude moci pomstít na svých nepřátelích.

Tento zlomyslník nepřestal ani tenkrát na mstu mysliti, když měl smrt před očima, a nyní byl tou myšlenkou zase zcela opanován, když viděl, že se může zase uzdraviti.

S touto myšlenkou usnul a když se večer zase probudil, stála u jeho lože Marie Bělčínská.

Narazin myslil v prvním okamžení, že ho klame zrak a zíral na ní chvíli jako vyjevený, než byl s to promluvit.

"Vy jste zde?" tázal se konečně slabým hlasem. "Toho bych se byl nikdy nenadál."

"Co člověk nejméně očekává, to se obyčejně stane," odpověděla Marie. "Já jsem se dověděla, že jste nemocen a přijela jsem vás navštívit. Co pak se vám stalo, Narazine?"

Tento zlosyn dal posuňkem na srozuměnou, že nemůže mluvit. Dýchal velmi těžce; neboť bezpochyby počínala ta rána se zapalovati, což mohlo být pro něj nebezpečným.

Jeho obličej, kterýž byl jindy bílý, byl nyní silně rozpálený, a vůbec se zdálo, jako by naň přicházely mdloby.

Marie hleděla na svého spoluvinníka pátravým okem a za chvíli vydala z kapsy malou lahvičku, vytáhla z ní zátku a přistrčila ji pak Narazinovi k nosu.

Tento sebou škubnul, jako by mu byla elektrická jiskra tělem i rojela, otevřel oči a oddechl si z hluboka.

Pak mu sklesla hlava na stranu a on zase usnul.

Bělčínská zakývala spokojeně hlavou a pravila sama pro sebe, přisedajíc k Narazinovu loži:

"Ty kapky mají posud velkou sílu. Jejich vlastnost jest úžasná, neboť zapudí v okamžení zimnici a utiší rozčilení čiv. Narazin se nyní asi dvě hodiny prospí a až se probudí, bude již tak dalece zotaven, že mi bude moci všechno vypravovati, co se stalo. A ti lékaři se budou divit, že jejich léky tak rychle účinkují."

Takto mluvíc dívala se Bělčínská na lahvičku, v níž byla nějaká přičervenalá a průhledná tekutina.

Narazin se skutečně za dvě hodiny probudil a po nějaké zimnici anebo rozčilení nebylo u něho ani památky.

On byl s to, Bělčínské na všechny její otázky odpovídati a ona nad tím úžasla, když od něho slyšela, co bylo všechno za ty dva dny se stalo.

Rozumí se samo sebou, že byla v jeho vypravování tu i onde nějaká mezera a že zůstalo pro Bělčínskou ještě ledacos záhadným.

Jak jsme již dříve pozorovali, byla Bělčínská do Bohumila Kaminskiho zamilována, a tato vášeň u ní nyní zase propukla, když slyšela, že se dostal na svobodu.

Když jí byl Narazin všechno vypověděl, zamlčela se na chvíli, jako by se byla zabrala v myšlenky, ale najednou vyskočila a zvolala:

"A myslíš, Narazine, že se dá Bohumil Kaminski k tomu strhnouti, aby se na mne a na tobě pomstil?"

"To od něho očekávám s celou jistotou," odpověděl Narazin.

"A ty zde ležíš na tom loži tak klidně a pokojně, jako bys měl nad sebou docela jasnou oblohu," podotkla Bělčínská. "Ty myslíš, že jsi docela jist a za tím tě tvůj osud co nejdříve stihne a sice právě v tu chvíli když na to ani nepomyslíš. Ty již nejsi tak opatrným, Narazine, jako jsi býval jindy."

Narazin pokrčil ramenoma a pravil:

"Tu vyčítku nezasluhuju. Kdybych se mohl hnouti, byl bych již dávno na nohou, a stíhal bych nejen Kaminskiho, nýbrž také toho padoucha, který mne postřelil. — Ale počkej, ty bídniče, já tě přece dostanu a připravím tě na šibenici."

"To ještě nemáš jisté," namítala Marie. "Až se uzdravíš, chopíš se té věci zase tak nejspíše jako dřívě. Narazine, mně se zdá, že slábněš na mozku."

"Mlč, — a nepopuzuj mne!" vzkřikl Narazin tak hlasitě, že mu musela dát Bělčínská pokynutí, aby mlčel. — "Já dělám, co mi bylo možného, abych toho bídnička zničil, ale tím byl vinen sám satan, že se mi to nezdařilo."

"Poněvadž se ti to nezdařilo, musíš pomýšleti na jiné prostředky," podotkla Bělčínská. "Hleď se na všechno dobře upamatovati a řekni mi, kdo to asi byl, jenž Kaminskiho zachránil."

"Jak bych to mohl vědět," zabručel Narazin, jenž o tom neměl ani tušení, že jest Pedro s Bohumilem spolčen. "To musel být sám satan, který toho chlapa s popravního lešení odnesl," doložil po krátké přestávce. "Já si to vůbec nemohu vysvětliti, neboť jsem viděl toho kluka již ten večer před tím u knížete Dragomirského."

"To je právě důkazem, že mu byla ta pomoc tam odtud poskytnuta," jala se Bělčínská zase slova. "Bohumila vysvobodili ti spiklenci a proto ho musíme hledat v paláci knížete Dragomirského."

"To by bylo marné," namítal Narazin, "neboť není v paláci ani jediného koutečka, který by byla policie neprohledala."

"Tedy je tu ještě jiné místo, kde se může Bohumil Kaminski skrývat," pravila Bělčínská, "a sice v paláci hraběnky Rosinské. Ano, tam bude jisté," mluvila dále, a zachechtala se s ďábelskou zlomyslností. "Hraběnka Rosinská je do něho zamilována a kdo ví, zdali to nebyla ona, která ty lidi ozbrojila, kteří ho vysvobodili. Já půjdu od sud k ní, neboť mi na tom velmi mnoho záleží, aby se dostal Kaminski zase do vězení."

To však nebyla pravda, co Bělčínská mluvila.

Jí na tom již nezáleželo, jak jsme již dřívě podotkli, aby byl Bohumil Kaminski odpraven, ano naopak ona tomu byla ráda, že se mu podařilo z toho nebezpečí vyváznouti, neboť si dělala naději, že ho bude nyní moci tím spíše k tomu přiměti, aby její náruživou lásku opětoval.

"Já ho dostat musím," pomyslíla si a pokročila ku dveřím, chtějíc zase odejít; ale Narazin jí zavolal zpět a pravil:

"To je nesmysl, co před sebe béřeš, Marie. Já sice také myslím, že se Kaminski až posud ve Varšavě zdržuje, ale v tom se velice klameš, pakli s domníváš, že se ti tak brzo podaří jej vypátrati. Pak-li se skutečně skrývá v paláci u hraběnky Rosinské, je tam docela bezpečně."

"No, uhlídáme," odpověděla Marie. "Zítřka v tu dobu ti bezpochyby přinesu již zprávu, že se nalezá Bohumil na Ronikově v bezpečném vězení."

"Pak ale patří mně!" zvolal Narazin sípavým hlasem.

"To se teprv ukáže," odpověděla Bělčínská a odkvapila od svého spojení, jsouc velmi rozčilená.

Narazin se za ní díval s úžasnutím, a pravil sám pro sebe:

"Zdá se, jako bych měl přijít s celým světem do sporu. Také ona má již jiné plány, které se s mými nesrovnávají. Já chci, aby byl Kaminski potrestán smrtí, a ona si zase přeje, aby zůstal na živu. No, uhlídáme kdo v tom boji zvítězí."

Pak se zabral v myšlenky, a mumlal občas sám pro sebe nesrozumitelná slova.

V paláci u hraběnky Rosinské panoval již dva dni smutek.

Bohumil byl pryč, vydav se vstříc nejistému osudu a ty osoby, které jej upřímně milovaly, měly ho stále na mysli, strachující se, aby neupadl v nové nebezpečí.

Hraběnka Helena, která se již zase uzdravovala, modlila se za svého syna každý den několikrát, a také Jelva a hraběnka Rosinská prosily Boha, aby ho zachránil.

Hraběnka Rosinská si ovšem netroufala sama sobě se přiznati, že také ona Bohumila miluje.

Od té doby, co měla s Pedrem ten příkrý výstup, zmocnil se jí hluboký zármutek a ona musela nyní uznati, že může být láska pro mladé srdce ne jen velkým dobrodiním, nýbrž také kletbou.

Bílý a bolestí svráštělý obličej Pedrův tanul jí stále na mysli, a v jejích útrokách se ozýval hlas: on má pravdu, že tě nazývá podvodnicí.

"Ty to zasluhuješ, neboť byla tvoje láska hříšná," mluvila sama pro sebe dále, "a ty jsi se dopustila zločinu, abys zachránila toho člověka, kterého miluješ. Jeden lidský život jsi zachránila, Bohumila jsi vysvobodila z katových rukou, ale jiný život jsi vydala v moc ještě horšímu katovi, totiž zoufalému bolu. Kéž bych mohla zase tvou mysl povznést a osvěžit, don Pedro, kéž bych ti zase mohla navrátit tvou dřívější spokojenost, jak ráda bych za to obětovala svůj život!"